

ΡΑΥΚΙ - ΖΩΗ

(ΣΤΗΝ ANNA...)

Τὸ ρούκι, ποὺ κυλᾷ γαλήνιο καθάριο, καὶ πλουμιστὲς τριανταφυλλίες ποτ' ἔχει, καὶ καθρεφτίζεῖ καὶ κυλᾷ ἀκούραστο, νοιώθει, πῶς κατὶ μουρουρίζει!...

✱

Κυλᾷ καὶ ψάλλει τὸ φτωχὸ κι' αὐτὸ τὸν πόνο του, τὸ μόνο μουσικὸ του, μ' ἕνα γλυκὸ καὶ ἀγνωστὸ σκολὸν... ... ποτὸς ξέρεῖ τί νὰ λέη μοναχὸ του!...

✱

*Αὐτὸ ἔτσι τρέχει κι' ἡ τριλλὴ ζωὴ, κι' ὡς μοιρολόγι μουρουρίζει κατὶ: Πῶς πόνοι, εἶναι, μόνο καὶ κοῦμοί, ὅσο γυρᾷ στῆς γῆς τὸ μονοπάτι!

Πάτριαι ΙΩΑΝ. Δ. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπὸ τῆ «Σπασμένη λύρα» μου

ΣΕ ΣΕ Ν Α

Τὰ ἄνθη σου τὰ φύλλαξά βαθεῖά μεσ' τῆ καρδιά (μου)

*Ἐκεῖ θὰ μένομε, ὀϊμὲ, αἰώνια ἄνθηρά Ρουφάντιας καὶ λύρα ἀπὸ τὰ σωθῆκά μου Χαρίζοντιας καὶ πάλι τῆ πρώτη μου χαρὰ.

✱✱✱

*Ὅπως φυλάττει φιλόργουος μεγάλο θησαυρὸ Ἔτσι κι' ἐγὼ τὰ φύλλαξά σ'τὰ ἄδυνα κλεισμένα Για ἕρῳ εἰκόνημα θὰ τάξω γιὰ σταυρὸ Νὰ περὸσκονῶ ὁ δάστυχος ὅταν θυμοῦμαι σένα. Πέτσι ΡΟΔΟΦΥΛΛΟΣ Ζ. ΑΓΚΑΘΙΩΤΗΣ

νᾶστε ἀμάρτημα.

«Ἀληθινά, δὲν πιστεύω πῶς ὁ rationalismos εἶναι καλὸς γιὰ σᾶς. Στὴ θέσι σας, δὲν θ' ἀγαποῦσα τοὺς ἀδιακρίτους φυσιολόγους, ποὺ ἐξηγοῦν πάρα πολλὰ, ποὺ λένε πῶς εἶσαστ' ἀρρωστοί, ἐκεῖ ποὺ σᾶς νομίζουμ' ἐμπνευσμένες καὶ ποὺ ὀνομάζουιν κυριαρχία τῶν ἀνταντακλαστικῶν κινήσεων τὴν ἰκανότητά σου ν' ἀγαπάτε καὶ νὰ υποφέρετε. Δὲν μιλοῦν σ' αὐτὸν τὸν τόνο γιὰ σᾶς μεσ' τὴν «Légende dorée» ἐκεῖ ποὺ σᾶς ὀνομάζουιν λευκὲς περιστερές, κρίνα ἀγνότητος, ῥόδα ἀγάπης. Αὐτὸ εἶναι πειδὲ εὐχάριστο ἀπὸ τοῦ νὰ καλεῖσθε ὑστερικές, παρακροῦνοσες, καταληπτικές, ὅπως σᾶς ὀνομάζουιν καθὴ μερινῶς ἀφ' ὅου ἡ ἐπιστήμη ἐθροιάμβευσε.

«Τέλος, ἂν ἤμουιν στὴ θέσι σας, θὰ ἀντιπαθοῦσα ὄλους τοὺς χειροφαιτητάς ποὺ θέλουιν νὰ σᾶς καταστήσουιν ἴσες μετὸν ἄνδρα. Σᾶς σπρώχνουιν στὴν κατὰπτωσιν. Εἶναι δύσκολη δουλειὰ γιὰ σᾶς νὰ προσπεράσῃτε ἕνα δικηγόρο ἢ ἕνα Φαρμακοποιό! Προσεχετε: Ἡδὴ ἀπεστερήθητε μερικῶν μοριῶν τοῦ μυστηρίου καὶ τῶν θελητήτων σας. Ὅλα δὲν ἐχάθηκα. Σκοτώνονται, καταστρέφονται, αὐτοκτονοῦν ἀκόμη γιὰ σᾶς, ἀλλὰ οἱ νέοι καθισμένοι μεσ' στὸ τράμ σᾶς ἀφίνουιν ὀρθὸς στὸν ἐξώστη.

«Ἡ λατρεία σας πεθαίνει μετ' τῆς παλιῆς λατρεῖας!»

Αὐτὸ ἄς ἀκούσουιν αἱ θελτικὲς ἀναγνώστριες τοῦ Ἐλικῶνος καὶ ὄλων τῶν μοντέρων προδόντων τῆς Δύσεως. Ἄς τὰ διαβάσουιν καὶ ἄς καλοσκεφθοῦν ἂν δὲν εἶναι παγίς αὐτὴ ποὺ στένεται γιὰ νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ ἕνα βασίλειο ποὺ κατέχουιν καὶ νὰ τοὺς δώσῃ ἕν ἄλλο πολὺ προβληματικὸ, πολὺ ἀμφίβολο καὶ ποῦ θὰν ἀναγκασμένες νὰ μοιράζωνται μετὸν ἄλλον διαρκῶς. Ὅσο γιὰ μένα, μιλάω μετ' τῆ γλώσσα τοῦ France, ποὺ ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ εἰρωνικά του μειδιάματα ἀφίρει νὰ ὑποφώσῃ ἡ ἀλήθεια, σὰν αὐγερινὸ λουλουδί ποὺ φοβᾶται νὰ διαρρήξῃ τὸν κάλυκα, μὴ τὸ μαυρῇ ὁ ἥλιος.

Ἀθῆναι ΗΕΛΛΑΚ

Βαβαί! φεῖ! Γυῖ, πὼι τί ἔπαθα! Τί μεγάλο κακὸ, θεέ μου! Μία πρόθεσίς μου, ἀθῶ καὶ εἰλικρινής, νὰ φέρ' εἰς ἀναστάτῳσιν κι' ἐμεῖ καὶ τόσο ἄλλο κόσμο!

Λοιπὸν τόσο συνταράσσεται καὶ τρομάζει ὁ ἄνθρωπος, ἔταν βλέπῃ ἐμπρὸς του τὴν πραγματικότητα, ἔταν πρόκειται νὰ τολμήσῃ κανεὶς ἀκόμα νὰ τοῦ σηκώσῃ τὸ προσωπεῖόν του, καὶ νὰ δεῖξῃ τὴν μορφή του, ἔπως πραγματικῶς εἶναι!

Λοιπὸν, ἄμα ἀκούσθηκε, ὅτι τὸ Ἐλικῶνιον Πανόραμα σκοπεύει νὰ κάμῃ παπαρόμοιο πρᾶγμα, ἀρκετὸ πλῆθος παντὸς γένους καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ περισσότερο ἐνδιαφέρονται, ἐξεστράτευσεν ἐναντίον μου, κι' ἕνα καυστικὸ ἀπόγευμα, ἐνθ' ἀποῦσῃς τῆς μαμᾶς μου καθόμουνα μόνη στὸ δωμάτιό μου, κοντὰ σ'τὸ παράθυρο, ἔτοιμη νὰ συλλάβῃ τὸ τυχὸν πορτραῖτο, παρουσιάζετα ἐμπρὸς μου πρώτος πρώτος ὁ παλιὸς μου φίλος, ἕνας κατὰ φαντασίαν κατακτιτῆς καρδιῶν ποὺ προσπαθεῖ νὰ φαίνεται εὐφυῆς μετὰ τὰς μακρολογίας του, καὶ μετ' τὸ εἰς τὰ δύο ἄκρα ἐξωγκωμένο μετωπὸ του, καὶ νέος μετ' τὸ κοντὸ σακκάκι του, τὸ λευκὸ ραιγιὲ πανταλόνι του καὶ τὰ περιποιημένα μαλλιά του καὶ τὸ ψαλλιδισμένον μουστάκι του, ποὺ κάποιον φάρμακο ἀπίστα κάποτε καὶ τότε διατηρεῖ μαῦρο!

—Ἰουδῆθ μοῦ λέγει, πρόσεξε, θὰ σ' ἐκθέσω, ἂν με σκιστάρης. Ὁ δῶσῃ, ἀκοῦς; στὴν μαμᾶ σου αὐταῖς ἐδῶ ταῖς ἐπιστολαῖς σου!

—Μή, πρὸς θεοῦ, τοῦ εἶπα. Δὲν θὰ κάμω τίποτε. Φύγε!

Κι' ἀμέσως παρουσιάζεται, χονδρὸς, ἰδρωμένος, μετὰ παύσια τρίασιν ἐκκεῖσθῆ, μετὰ λαμπερὴν στενὸν, ρενιγκόττα δημόχου πρᾶβηγγίλας, ψαθάκι τις πταλεῖ, καὶ μετ' ἐκφρασίαν ὀσίου Λουκά, ὁ σοφός, ἄλλοτε καθὴ γητῆς μου καὶ μετ' προσεφώνησεν.

—Ἀγνά, μελιχόμηδε, Ἰουδῆθ, μή, τῆ Διᾶ, τοὺς σκαπανεῖς τῆς παιδείας εἰς κοινήν ἐπιφάνειαν ἐνέγκῃς, ἀλλὰ ρῖσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ...

—Ἀμήν! ἀπήνησα μετ' τόνο βοηθοῦ ψάλτου.

—Μὴ χλεύαζε, ἐπανάλαβεν ἐκεῖνος ὀλοκόκκινος σὰν κάβουρας βρασμένος. Σᾶς συνηθεῖς πρὸς καθηγητὴν Παλατικῆς γλώττης τῆς ποτνῆς μητρὶ σου δικηλῶσω, ὡς ἔπος εἶπεν. Κ' ἀπῆλθεν ὡς ἐπίσκοπος μετὰ ἡμικτῆν διδασκαλίαν.

Κι' αὐτὸν διεδέθη μία νεαρὰ συνάδελφος μου. Ἐβάδιζε μεγαλοπρεπῶς, ὅπως κάποτε ἡ Μαρία Λουῖζα, ὅπως ἡ Μεσσαλίνα, ποὺ ἀπόκοντὰ τῆς ἀκολοθοῦσεν ἕνα πλῆθος ἀπὸ θύματα κι' ἀπὸ εὐνοουμένους ἐραστάς.

Ἐστάθη μπροστάμου ἐγώστικῆ καὶ μετ' ἐκύτταξε μετ' ἐκεῖνο τὸ μάτι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ με κεραυνώσῃ!

—Κάπου εἶπες, ἐμουρμούρισε, πῶς θὰ με σκιστάρης. Τί θὰ βρῆς σέ μένα! Τί ἔχεις νὰ πῆς;

—Ὅθ' ἔλεγα, πῶς εἰς' ἀναμμένη, πῶς ἡ ἐμμορφιά σου εἶνε ἕνα μηδενικὸ μπροστὰ στὴν ἀσχημίπ τῆς ψυχῆς σου. Κι' ἀκόμα, πῶς κι' αὐτὸ τὸ ἐφήμερο κάλλος, ποὺ ἔχεις, εἶναι χονδρὸ, δὲν ἐμπνέει, ἀλλ' εὐχαριστεῖ μόνο μάτια χυδαῖα, μάτια ταπεινά. Μέχρι σήμερα ἡ ζωὴ σου εἶναι μαῦρη καὶ ἀφώτιστη, ὅπως τὰ μαλλιά σου, καὶ τὸ μέλλον σου τόσο στενὸ καὶ ἀσχημὸ, ὅσο ἡ ἄκρη τῆς μύ-

της σου.

—Δαλιδά, μοῦ ἀπήνησε μετ' φθονεῖς, με μισεῖς, ἀλλὰ θὰ σὲ κάμω νὰ με μισήσῃς περισσότερο καὶ νὰ σκάσῃς στὸ τέλος, ἔταν θὰ σοῦ πᾶρω καθε φίλο σου, καὶ τὸ γταρσόνι ἀκόμα, ποὺ σ' ἀρέσει νὰ σὲ γλυκοκυντάζει... Κι' ἔφυγε μετ' ἕνα τρόπον χωρικῆς ἀπὸ τὰ Κιούρκα...

Κ' ὕστερα, θεέ μου, τί κόσμος καὶ κοσμᾶκης!

Ἐνα τρυφερὸ ζευγαράκι, ὁ Κορ καὶ ἡ Καραππὸν τῆς γειτονίας μου, ποὺ θυμίζουιν τοὺς Θερναδιέρους τῶν Ἀθῶν.

Δύο—τρία ὀρεφτάρια τῆς Νομικῆς, ποὺ ἂν δὲν ἀναπληρώσουιν τὸν Καθούρ καὶ τὸν Μανικέβελι θὰ κατατροπώσουιν τὸν δικολάβον τοῦ δήμου Ἀπεραντίων.

Ἐπτὰ ἀρσενικάδες, ποὺ στηρίζουιν τὴν εὐμείθειάν των στὸ τέντωμα καὶ τὴν διαφάνεια τῆς κάλτσας καὶ σὲ κάποια ἄλλη ἐπιδειξίν.

Ἐνας Γαμβροειδῆς φοιτητῆκος μετ' διδῆλα πολλὰ ἐπὶ μάλης ὑψικάρηνος καὶ λεπτοῦ σὰν τοῖστος γνωστοῦ Πατρινοῦ εὐσυνειδήτου σαρδελλεμπόρου, ποὺ ἂν δὲν ὀνομασθῇ Ὠριγένης ὁ νεώτερος, ἀσφαλῶς θὰ διαπρέψῃ ὡς διάσημος συγγραφεὺς διδασκτικῶν διβλίων τῆς Ἀ' τοῦ Δημοτικοῦ.

Ἐνας ἄλλος καὶ μετ' ἄλλη, βυζαντιοῦρα τῆς ποιήσεως, ποὺ, ἂν δὲν ὑπεριερέθουιν τὸν Μυσσέ καὶ τὴν Σάγγην, ἐξέβια θὰ συμπληρώσουιν τὸν ἐρωτόκριτον καὶ τὴν Χαλιμᾶ Μιὰ ἄλλη ποὺ πάντοτε λησμονεῖ, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιὰτί τὸ φκομζίν στὴν μύτη της καὶ τὸ μεσοφῶρι της νὰ κρεμιέται. Καὶ μετ' ἄλλη ὑψηλὴ σὰν τὴν ῥόκα τῆς κυρ' Ἀρέθικνας, καὶ ἐμμορφῆ σὰν τὴν μακαριῖσσα τὴν Νόνα μου, ποὺ κάποτε θὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀπὸ τὴν βία της νὰ βλέπῃ τοὺς διαβάτας. Κ' ἀπὸ κοντὰ κατὶ ἀξίαις νέαις Ναπολεόντειαις καὶ προσωπικότητάς, ποὺ τελευταῖως ἀνεγνωρίσθησαν.

Κ' ἐν, ἀμέτρητο πλῆθος ἀπὸ ζηλευτὰ βλαστάρια φιλολογικά μετ' ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα διὰβόητον περιδοκροκδότην, ποὺ σκοτᾶνε μετ' τὰ μυθιστορήματά του καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι καί...

Καὶ ὅλοι αὐτοὶ περᾶσχαν μπροστὰ μου ἀπειλητικοί, ἀλλὰ καὶ τρομαγμένοι. Μοῦ εἶπανε πολλὰ, μετ' κάμανε νὰ φρίξω καὶ νὰ χάσω τὸ λογικὸ μου.

Καὶ γιὰ συμπλήρωμά τὴν κρῖσιμη στιγμῆ ἐρχεται ἕνας, ποὺ φαίνεται πῶς ἔχει 20 αἰῶνας στὴν ῥάχι του καὶ μοῦ λέγει σιγανά.—Βλέπεις ἐδῶ;—καὶ μοῦ ἐδειξεν ἕνα Κρανίον θεέ μου, ἐστέναξεν.—Κ' ἐκεῖνος—Μὴ τὸ λησμονεῖς, εἶπε σὰν βρυκόλακας κι' ἔφυγε σιγὰ σιγὰ.

Θεέ μου! Τί ἔπαθα. Ἡμῶνα σὰν παλαδί, ἢ μαμά μου, ποὺ ἦλθε τότε, φοβηθεῖσα μοῦ ἐπέβαλε νὰ φύγω...

Ἄχ Ἐλικῶν Σὲ πληρώνω ἀκριδιά. Φεύγω τώρα γιὰ κάποιον νησι φιλόξενον. Ὅποιος θέλει, ἄς τὸ μαντεύσῃ καὶ ἄς ἀκολοθῆσῃ.

Ἐκεῖ ἡ πραγματικότης, ἡ ἀλήθεια δὲν τρομάζει....

ΙΟΥΔΗΘ

Τὸ νὰ μὴ δύναται ἡ γυνὴ νὰ πείσῃ τὸν ἄνδρα τῆς ὅτι δύο καὶ δύο κάνουν πέντε, σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαπᾶται.

—Ἐπάροχον γυναῖκες ὀμοιάζουσαι μετ' εἶδη τινα ὀπωρῶν ὄσφ γηράσκουσι, τοιοῦτον θελτικώτερον καθίστανται.